

[Jan Petersen]

slutningsforslag i den forbindelse. Men vi kan ikke støtte det, som det foreligger her. Ministeren har på mange af disse punkter argumenteret således, som vi også ville kunne gøre det. Men jeg vil så i forlængelse af dette sige, at der ikke dermed skal være en afvisning af, at vi på lang sigt tager den omsiggribende puljediskussion op til nærmere behandling: Hvor mange puljer skal vi have? Når vi målet? Når vi de grupper, som vi ønsker? Men på nuværende tidspunkt har vi ikke mod på at forlade den mere målrettede puljeindsats, som vi selv har forsøgt at introducere på nogle udvalgte socialpolitiske områder, hvor der er brug for oprustning.

Vi synes, der er et ord i SF's beslutningsforslag, som er vigtigt, og det er ordet metodeudvikling. Metodeudvikling er nødvendig, og som det også er erkendt i beslutningsforslaget, handler dette her ikke alene om mursten og ansatte og bevillinger, men også i høj grad om indholdet og om, hvad det er for nogle metoder, man anvender. Flere af puljerne og dermed flere af de planer, som regeringen har fremlagt, indeholder netop en erkendelse af, at der er behov for metodeudvikling.

Men selv om vi på mange måder har sympati for intentionerne og også kan se, at der kan være nogle reelle behov gemt bag beslutningsforslaget, må vi med det, jeg her har sagt, plus den mere detaljerede gennemgang, ministeren foretog, sige, at vi ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Men lad os fortsat have en god socialpolitisk debat. Og det er også muligt, at vi en dag er nødt til at slå en streg i sandet og se, om det er noget mere omfattende, vi skal gøre.

Merete Aarup (KF):

I en tid, hvor så mange mennesker har det ondt i livet, er det utrolig godt, at Folketinget gennem de sidste mange år har stillet midler til rådighed for udviklingsarbejdet inden for det sociale område. Det er helt klart, at disse puljemidler har bevist, at socialt arbejde kan udføres af de frivillige organisationer i fin kontakt med den offentlige sektor. Vi har mange frivillige hjælpeorganisationer, som kan være med til at bygge et netværk op, men noget af det vigtigste i de mange udviklingsprojekter er, at den svage er blevet sin egen medarbejder og på den måde har fået del i et fællesskab, som

har givet tryghed og selvtillid til det enkelte menneske.

Puljemidlerne har bevist, at det offentlige ikke er bedst til at løse de mange sociale opgaver alene, ja, det er endda gået op for socialdemokratisk styrede kommuner, at de frivillige sociale organisationer, der er vant til at arbejde på gadeplan, hvor tingene sker, er langt bedre egnet til at tage hånd om de mennesker, der har det dårligt eller er på vej ud på et skråplan.

Skal man tage sjælens blå mærker alvorligt, så foregår socialt arbejde på mange tidspunkter af døgnet og ikke kun fra kl. 8 til kl. 16 bag et skrivebord. Jeg er derfor enig med forslagsstillerne om, at det er meget uheldigt, at de mange gode projekter ikke kender deres fremtid. Brugerne, de frivillige medarbejdere og tovholderen, den lønnede leder, ved ikke, hvad der sker, når finansåret er omme.

De gode projekter, som efter min mening skal leve videre, bør sikres en økonomisk støtte fra både Socialministeriet og kommunerne, men det er også vigtigt, at der er et socialt engagement og incitament til selv at skaffe midler og til selv at yde en indsats.

Jeg vil ikke i dag tage stilling til, hvordan den økonomiske støtte skal udformes, men udviklingsmidlerne må jo ikke gøres til permanente tilskud og dermed udelukke nye forsøgsmuligheder, hvorimod en pulje, der fortsat skal være til at støtte nogle af de levedygtige projekter, måske kunne overvejes, men det skal ske i samarbejde med kommunerne.

Vi ser ingen grund til at ændre bistandsloven, for hvis en kommune på sit budget vil afsætte midler til sociale projekter, så kan kommunen jo gøre det.

I dag har jeg en meget tæt kontakt til et projekt i Odense under KFUM's sociale arbejde, den alkoholfri café »Paraplyen«. Den er kommet i stand via SUM-midlerne for 5 år siden. Her er der én lønnet leder og 35 frivillige medarbejdere, som ikke er hattedamer, men mennesker, der selv har haft store sociale problemer. Der kommer ca. 130 mennesker daglig, som enten har eller har haft alkoholproblemer, er arbejdsløse, ensomme indvandrere, posedamer, vagabonder, bybumser, altså kort og godt alle mennesker, der har sociale problemer, og som gerne vil komme et sted, hvor de respekteres som ligeværdige. Denne café har åbent fra kl. 9 til 21 på alle ugens 7 dage året rundt und-